

**כוכבים  
גטי הצעיר  
הופך לכוכב**

(אלובי, ארצות-הברית) — אשה על הגבול בין שפיות לשיגעון ורק האהבה יכולה לגאול אותה. מסרטיו המפלאים של ג'ון קאסאבטס, עם מיכצ'ימישק יחיד כמינו ונרדרי בעוצמתו, ג'ינה רד לגרס בתפקיד הראשי.

\*\*\* **אינטרווייטסה** (נב) איטליה) — פליני מסביר לזאת של וויזיה יפאני מה זה קולנוע, מפליג בו כיכרונות ומפגיש את מאסטרואיני עם אניטה אקברג אחרי 30 שנה בסרט עם ומפלא. מומלץ ביותר. למרות שיש בו עצבנות ואת-החרבן על כיבוש העולם כידי צבאות האנטנות של מקלטי-הס' לוויזיה — יש בו רגעי-שימחה ותחת לא מעטים.

\*\*\* **דג ושמו נרדה** (סילח), תל-אביב, מוצג גם בירושלים ובחיפה, אונליה) — אחד הדגים הנרדדים באקר ואריום הקולנועי שיועד לשחת בקמריה ואינו מתקנה. ג'ון (סלון פולטי, מונטי פיטון) קליז כתב תסריט והיגרס את דמויותיו כך שכל רגע והא בידור, שנינות, רומנטיקה ועוקץ. צוות מיכצ'ימי לא מפגר אחריו: ג'ימי לי קרטיס מתגלה כקומיקאית אירוטית. לידה מייקל פאלין כגמגמן תמים וקווין קליין כמאהב המפסידן (אוסקר-ישנה).

\*\*\* **איש הגשם** (נחף, מוצג גם בירושלים ובחיפה, ארצות-הברית) — אלוף האוסקרים של השנה. ראסטין הופמן הוא אוטיסט הירש 3 מיליון דולר וטום קרוו הוא אחיו, המבקש לגזול ממנו את הירושה. בארי לינסון ביים במיומנות רבה.

\*\*\* **יחסים מסוכנים** (ורבחן, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — שח' תות ניוון של האצולה הצרפתית המשתעשעת במישחקי-כוח על השבן החלשים שביניהם. גלן קלה, שכמעט זכתה באוסקר, ג'ון מילקוביץ ומישל פיפר הם כולם בסדר, אבל הדקורציה משכנעת יותר מהם. והיא אכן קיבלה פרס.

\*\*\* **נשים נשים** (נב, מוצג גם בירושלים, ספרד) — קומדיה-מסורפת על אספן נשים שכולן על סף התקפת עצבים בגלל הגברים הכושלים שבי חייהן. הבמאי פדרו אלמודובר מבקש להיות התשובה הספרדית לבילי וילדר וכרמן מאורה היא האלטרנטיבה שלו לשירלי מקליין של פעם.

\*\*\* **פלה הכובש** (מוסיואן,

**אחד היורשים  
העשירים ביותר  
בעולם. מרשה  
לעצמו סותרות  
חדשות:  
לככב בסרט**

את הסרט הזה כבר ראינו: הירוש הצעיר ביותר של מיספחת גטי, שר שלת-הנפט האגרית, ג'ון פול גטי



שחקן גטי  
כוכב-ירוש

ג'וניור בן ה-14, מככב בסרט. וגם את הסרט הזה כבר ראינו. בעל זכוב, לפי הדומאן הירוע של ויליאם גולדרינג, היה כבר סרט בשנת 1963, הרבה פחות מצלח מן המקור הספרותי, בכימויו של פטר ברזק.

בגירסה הקודמת כיכבו ג'יימס אר ברי ותום שאפין. הפעם מנהיג גטי הצעיר קבוצה של 24 נערים בני-גילו בתפקיד הנערים. הנקלעים לאי בודד והופכים לפראים בהדרגה, כשחלק מהם, ובראשם גטי הצעיר, נצמדים ל- ציויליזציה כשארית כוחותיהם.



צ'ארלס ראגלס, צ'ארלס לוהטון ולורי בולנד

בהמוניות, המוותרת על הצורך בצביעות ובמוסכ- מות הפסולות של התרבות האירופית. כתוב ומבוים במיקצועיות שהוליווד אינה משקיעה עוד במוצריה היום, הסרט הזה של ליאו מקארי נושא את כל סממני תקופת-המשבר באמ- ריקה. הוא משתדל להצחיק, לעיתים באמצעים בוטים למדי, עם טיפוחות רועמות על הבטן ויללות אינדיאניות של חדוה, אבל יש בו גם הרבה מאוד הברקות בדיאלוגים, ומעל הכל יש בו הופעה מהמ- מת של צ'ארלס לוהטון המככב בתפקיד הראשי.

**אל העולם  
החדש**



ראגלס נוסע לאמריקה (נב, תל-אביב, ארצות-הב- רית) — קומדיה בת 54 בנוסח

הוליווד הישנה והטובה, עשויה אולי לקהל קצת יותר תמים שהיה זקוק באורח דחוף להצחקות רועמות כדי לשכוח את המשבר הכלכלי באמריקה, וכדי לחזק את אמונתו במולדת.

לורד ברטי פוזו ושתיון העושה חיים בפאריס, מפסיד את השרת המושלם שלו, ראגלס, במישחק פוקר, למיליונר אמריקאי המוני. רעייתו של המי- ליונר מאושרת על האוצר שנפל בחלקה ואשר עתיד לעורר את קונאטת הבערתה של כל ידידותיה. ראגלס עצמו מבוהל לחלוטין מן הרעיון של נסיעה לארץ שבה עדיין סוחרים בעבדים ושוכח שהוא עצמו נמסר מיד ליד כאילו היה עבד.

באמריקה, ערש-הדמוקרטיה, אין איש מעלה על הדעת שראגלס המתורבת, בעל הגינונים המוש- למים, יכול להיות שרת ומיד סבורים שהוא קולנועל בדימוס. עד אשר הוא מספיק להעמיד אותם על טעותם, הוא משהכר מבושש-החרות של היבשת החדשה, מתאהב בהצהרות השייוון והאחוזה של לינקולן ובסומו של דבר תופס את החן והחיוניות שבאומה הצעירה והנמרצת הזאת ואת היתרון שיש

**רומאן  
למשרתות**



קאמי קלודל (צמון, תל- אביב, צרפת) — עטור בחמי- שה פרסי "סזאר" (האוסקר

הצרפתי) ושועט בניצחון על מני קומות פאריס, לא יעזרו נגדו כל נצוות של מבקרי-קולנוע.

הסיפור, העוסק בקשר הרומנטי שארך במועל חמש-עשרה שנים, בין הפסלת קאמי קלודל לפסל אוניסט רודן, אינו חורג ממיסגרת הרומאן הרומנטי טי למשרתות. למרות שהיתה זו תקופה הרתי-גורל לאמנות — המעבר מן הרומנטיקה למודרניזם — אין כמעט סימנים משמעותיים לתהפוכה תרבותית זו. ועוד גרוע מזה: אין ספק שהדמויות הראשיות בד- ראמה, הפסל רודן, הפסלת קאמי קלודל, שלמעשה הועמדה בצילו באותה עת, אחיה, המחזאי הקתולי הידוע בכל הזמנים, פול קלודל, והמוסיקאי קלוד דביסי, כולם היו מרתקים ובעלי שיעור-קומה גבוה הרבה יותר, כל אחד בשיטחו, מאשר התסריט מציע אי-פעם במיסגרתו. ובסרט, שאורכו כמעט שלוש שעות, אפשר לפחות לדרוש העמקת-יתר במיבנה הדמויות או ניסיון לניתוח כלשהו של המקום שתפסו כאמנים שהשפיעו על תולדות ה- אמנות כל אחד בתחומו. אבל ברונז נויטן, הבימאי, מעדיף לשרטט אותם בקלישאות חיוורות. אדג-



איזבל אדג'אני: משעממת ומנייגעת

אני, שעמדה מאחורי הפרוייקט כולו, אינה משתנה ואינה מזדקנת. למרות שהיא משחקת היסטריה לעולם אינה היסטריה ממש, כמו שהיא יכולה להיות. ד'פארדייה מורמרן מעל דמותו הנמלוגנית, האנוכית והפאתטית של רודן, בלי שאפשר יהיה להסיק מכאן על צורת עבודתו וערכה. פול קלודל נראה אומלל וסתום באהבתו הבלתי-אפשרית לאחותו, דביסי הוא על חיוור של קוריוז והוריהם של קאמי ופול נושאים את חותם החטא הקד- מון של הורים שלא הצליחו לממש את יחסיהם.

**בנים  
של**



גדולים מהחיים (הוד, תל- אביב, ארצות-הברית) — ניס- יון לחזור על מיתוס בעזרת

מיתוס חדש בניהם המתפרסמים והולכים של שחקנים מפורסמים מאוד. בקיצור, אלילי-העתיד. וזו בעצם הנקודה העיקרית המעניינת בסרט הזה. מעניין לעקוב אחרי שני בניו של מרטין שין, הד- מים לו להפליא, וכל אחד מהם עושה קאריירה מפתיעה משל עצמו. האחד, צ'ארלי שין, שהצטיין בפלאטון ובול סטריט, השני, אמיליו אסטבס, ש- כבר כותב ומביים בעצמו והתבלט במועדון אר- חת-בוקר, מעקב צמוד והמעקלים. ועוד משעשע להתבונן בבניו של קיפר סאתרלנד, הדומה דימיון מהמם לאביו דונאלד, ונשמע בחתך-הדיבור ב- דיוק כמו אביו.

אבל עם הקוריוז הבולט הזה כמעט ומסתתים העניין שבסרט. הנושא: לידתה של אנדה. בילי הנער, מיתוס שנוול בניו-מכסיקו, ב-1878, והחל עם קבוצת נערים חסרי-בית וחסרי-חינוך, שנאס- פה על-ידי סוחר בריטי יוצא-דופן (טרנס סטמפ) בכונה לחנכם ולהכניס לאורחים מכובדים. הסר- חר נרצח על-ידי כנופיות מתחרים שלטת בעירה והנערים מוצאים את עצמם חסרי-אב, חסרי-מגן



אמיליו אסטבס וטרנס סטמפ: פיטפוטים

וחסרי-רסן. עדי-מהרה הם מתבככים בשרשרת מעשי-ניקם עקובה מדם כשמהיגים האלים, המתו- אר כאן חכמי פסיכופס ומהיר-שליפה מאין-כמותו הוא, כמוכן, בילי הנער. עמוס בדיאלוגים מפותפטים, איטיים ולא-מש- כנעים, המעכבים את התפתחות העלילה ופוגמים בקצב. זהו ניסיון מגמגם של הבימאי כריס טופר קיין, שדווקא סרטו הראשון, שלא הוצג אף פעם בארץ, נער האבן (תרגום מילולי של השם) היה מרתק ביותר, אבל קיין לא עמד הפעם בהבטחה.

**סירטי קולנוע בטלוויזיה**

- \*\*\* **שילטון הפחד** (יום רביעי, 5 באפריל, 22.05) — סרט ריגול קלאסי של פריץ לאנג על-יפי רומאן של גרהם גריין. איש שוחרר ממוסד לחולי-נפש מוצא עצמו בלב פרשת-ריגול סבוכה, באנגליה של מלחמת-העולם השנייה. אווירת מיסתורין ומתח דחושה, לפי מיטב המסורת של לאנג, מאבות האכספרסיוניזם בקולנוע, עם ריי מילאנד בתפקיד הראשי. (שנת הפקה: 1944)
- \* **הגנב** (יום שישי, 7 באפריל, 22.30) — מייקל מאן, ההוגה של "מיאמי וייס", זכה לפירסום רב עבור סרט זה, סיפור על גנב מיקצועני בעל אתיקה מיקצוענית פרטית משלו, שהוא קנאי במיוחד לעצמאותו. ג'יימס קאן בתפקיד ראשי, טיזודי וולד לצידו.
- \*\*\* **המהמרים** (יום רביעי, 12 לאפריל, 22.05) — מסרטי הקלילים יותר של רוברט אלטמן, העומד בו על התמכרות הימור נוסח אמריקה. עיתונאי ומהמר נודדים בין לאס-וגאס וינו. עם ג'ורג' סיגל ואליזט גולד.

הבימאי הוא הארי הוק, שוכה כפי סטיבל טוקיו בפרס הבימוי על סרטו הראשון, ומחפשים עתיד ורוד יותר בר- בור כוודאי יתבסס לא על הכמאי, כי אם על השחקן שלו, שכבר מפורסם כ- זכות אבותיו בכורה העולמית.

**חובה לראות**  
**תל-אביב:** אינטרווייטסה, בגלל ה- מילחמה ההיא, שדות החיטה האדו- מים, אשה תחת השפעה, קפה בנדר, חמד.  
**חיפה:** בגלל המילחמה ההיא.  
**תל-אביב:**

\*\*\* **אשה תחת השפעה**